

Συνέντευξη με τη διαιτητή κ. Ντόρις Μυριανθέα

Στο πλαίσιο της ενότητας που αφορούσε τα στερεότυπα και τη συμπερίληψη διαβάσαμε το λογοτεχνικό βιβλίο: «Στα παπούτσια της δασκάλας», της Δέσποινας Ηρακλέους. Η αφήγηση αφορούσε σε μια δασκάλα/ διαιτητή, η οποία μέσα από αρκετές δυσκολίες κατάφερε να πραγματοποιήσει αυτό που αγάπησε: Να γίνει διαιτητής ποδοσφαίρου. Κατά τη διάρκεια των δραστηριοτήτων ανακαλύψαμε ότι πρόκειται για υπαρκτό πρόσωπο και όχι φανταστική ηρωίδα. Αμέσως ψάξαμε για να τη βρούμε. Μας γεννήθηκαν πολλές απορίες που έπρεπε οπωσδήποτε να λύσουμε. Και έφτασε η μέρα που την είχαμε σάρκα και οστά στο σχολείο μας! Αδύνατη, ψηλή, με φωτεινό πρόσωπο και μοντέρνο ντύσιμο. Μια πληθωρική παρουσία που γέμιζε με θετική διάθεση την αίθουσα!

Και εννοείται πως οι ερωτήσεις έπεσαν βροχή!

-Καταρχάς, θα θέλαμε να σας καλωσορίσουμε στο σχολείο μας και να σας πούμε ότι η παρουσία σας μας δίνει μεγάλη χαρά. Πώς πήρατε την απόφαση να γίνετε διαιτητής;

- Όλα προέκυψαν τυχαία, καθώς ένας πολύ καλός μου φίλος ήταν προπονητής διαιτητών, και μου πρότεινε να κάνω τρέξιμο για τη δική μου σωματική και πνευματική ευεξία μαζί με μια ομάδα διαιτητών. Εδώ να αναφέρω ότι όταν ήμουν πολύ μικρή είχα σοβαρό πρόβλημα καρδιάς και έπρεπε να χειρουργηθώ. Από τότε οι γονείς μου ήταν πολύ προστατευτικοί μαζί μου. Δεν μπορούσα να αθλούμαι. Να φανταστείτε ότι ούτε γυμναστική στο σχολείο μπορούσα να κάνω. Μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν γνώριζα τίποτα που να αφορούσε το ποδόσφαιρο. Από εκεί και έπειτα τα πράγματα πήραν σιγά σιγά τον δρόμο τους.

- Πόσα χρόνια ασχολείσαι με τη διαιτησία;

- Περίπου δεκατρία χρόνια.

- Αισθάνθηκες ποτέ σου ρατσισμό;

- Πολλές φορές. Και από άντρες, αλλά και από γυναίκες. Δεν είναι λίγες οι φορές που ακούω φράσεις όπως: «Πήγαινε να πλύνεις τα πιάτα», «Πήγαινε σπίτι σου να μαγειρέψεις», φράσεις που εν έτη 2024 δεν τιμούν κανέναν. Μάλλον προσβάλλουν αυτούς που τις χρησιμοποιούν.

-Έχετε κάνει διαιτησία στο εξωτερικό;

-Έχω υπάρξει από το 2015 μέχρι το 2022 διεθνής βοηθός διαιτητή. Έχω διαιτητεύσει στα βοηθητικά γήπεδα του Camp Nou, στο στάδιο Αρτέμιο Φράνκου της Φλορεντίας, σε διοργανώσεις του Champions League, τελικά τουρνουά και διοργανώσεις Europa League και έχω πάει στο τελικό τουρνουά UEFA στο U19.

- Είναι δύσκολη η ενασχόλησή σας με τη διαιτησία;

- Όπως όλες οι δουλειές έχει τη δική της δυσκολία. Καταρχάς, χρειάζεται συνεχόμενες και εντατικές προπονήσεις και προετοιμασία. Επίσης, δύο με τρεις φορές τον χρόνο δίνουμε γραπτές εξετάσεις και εξετάσεις φυσικής

κατάστασης. Σε περίπτωση που αποτύχουμε δεν μπορούμε να διαιτητεύουμε. Επιπρόσθετα, τα Σαββατοκυριάκά μας είναι αφιερωμένα στις διαιτησίες καθώς ξοδεύουμε πολύ μεγάλο μέρος του ελεύθερου χρόνου μας σε αυτές. Εννοείται ότι στερούμαστε πολλά πράγματα από την προσωπική μας ζωή.

- Είναι πιο δύσκολο να είσαι γυναίκα και να ασχολείσαι με τη διαιτησία;
 - Λέω ότι ήταν και είναι πολύ δύσκολο, καθώς στις κερκίδες γίνεται πολύ μπούλιγκ και είναι δυσκολότερο λόγω στερεοτύπων να πείσεις ότι διαθέτεις και τις ικανότητες και τα προσόντα. Είναι σαφώς πιο δύσκολο γιατί η προσπάθεια που καταβάλεις τόσο σωματικά όσο και σε επίπεδο αποδοχής είναι πολύ μεγαλύτερη από ότι στους άντρες διαιτητές.
 - Νιώσατε ποτέ να κινδυνεύει η σωματική σας ακεραιότητα;
 - Κάποια στιγμή που η κατάσταση είχε ξεφύγει και οι οπαδοί αγρίεψαν χρειάστηκε να μετακινηθώ στη μέση του γηπέδου για να προστατευτώ. Μου έριξαν κροτίδα που πέρασε πολύ κοντά στο κεφάλι μου...Πολλές φορές τόσο οπαδοί όσο και ποδοσφαιριστές χρησιμοποιούσαν απειλές για να με εκφοβίσουν.
 - Σφυρίζατε κάποια παράβαση που να άλλαξε το τελικό αποτέλεσμα;
 - Ναι πολλές φορές. Είτε ακύρωσα γκολ για off site, είτε επικύρωσα οριακό τέρμα. Και πέναλτι έδωσα και κόκκινη κάρτα έδωσα τόσο σε ποδοσφαιριστή όσο και σε προπονητή. Όμως ήμουν σωστή. (γέλια)
 - Τι θα συμβουλευάτε όλους εμάς;
 - Θα συμβούλευα να γίνουμε φίλαθλοι και όχι οπαδοί. Να αγαπάμε το άθλημα χωρίς φανατισμό και να μηδενίσουμε τα στερεότυπα. Να συμπεριφερόμαστε πολιτισμένα με αθλητοπρέπεια.
- Σας ευχαριστούμε πολύ που μας κάνατε την τιμή να έρθετε κοντά μας.

Δ' τάξη (ομαδικό)

Το ποίημα του Κυριάκου Χαραλαμπίδη «Πετάει πετάει» αγγίζει με ένα μοναδικό τρόπο το θέμα της ταπείνωσης, η οποία μας βοηθάει να ανεβούμε και να κερδίσουμε τα «υψηλά», αφήνοντας κατά μέρος τον εγωισμό και τις κακίες. Τα παιδιά της Δ' τάξης έγραψαν δικό τους ποίημα παίρνοντας έμπνευση από τον γνωστό ποιητή.

Πετάει, πετάει

Κυριάκου Χαραλαμπίδη
Από την ποιητική συλλογή
«Με τις λέξεις αγκαλιά»

Αν δεν πετάει ο γάιδαρος, μηδέ πετάν οι αγγέλοι
Χωρίς φτερά, σκεφτείτε το, θα θύμιζαν αγέλη
Μακάρι να 'μουν γάιδαρος, να ξερα να πετούσα.
Βλέπω να κάνει πράγματα που εγώ δεν θα μπορούσα

Παρέα με τους αετούς και με τους Αρχαγγέλους
να 'μουν κι εγώ μια πένα τους στην εγγραφή μου ως μέλους.
Δεν ήρθα ωστόσο κατά δω να με παραμυθιάζω.
Το παραμύθι τέλειωσε, το γάιδαρο θαυμάζω.
Δείχνει τον δρόμο να πετά η φαντασία κι η τόλμη,
που τα φτερά τους κυβερνάν χίλιες χιλιάδες κόσμοι.

Πετάει, πετάει

Ομαδικό από τα παιδιά της Δ' τάξης

Αν δεν πετάει η φίλη μου, μηδέ πετάν οι αγγέλοι
Χωρίς αγάπη μέσα της, θα θύμιζε κουρέλι
Μακάρι να 'μουν η φίλη μου, να 'ξερα ν' αγαπούσα.
Βλέπω να κάνει πράγματα που εγώ δεν θα ξεχνούσα.

Παρέα με το φεγγάρι και με τα αστέρια τ' ουρανού
να στέλνει φως και δύναμη σε όλους τους ζωντανούς.
Δεν ήρθα ωστόσο κατά δω να με παραμυθιάζω.
Αλήθεια σαν τη φίλη μου θα ήθελα να μοιάζω.
Δείχνει τον δρόμο ν' αγαπάμε με αυτοθυσία και φως,
που τα φτερά της χάνεται και ο εγωισμός.

Στο πλαίσιο της εβδομάδας αφιερωμένης στο "Δεν ξεχνώ" και με την ευκαιρία της ανακήρυξης του ψευδοκράτους τα παιδιά της Γ1' και Δ' τάξης δημιούργησαν τα δικά τους έργα ειρήνης. Καταρχάς η Γ1' τάξη αναδημιούργησε τα υφιστάμενα πολεμικά σκηνικά προσθέτοντας πινελιές ειρηνικής ζωής. Παράλληλα, η Δ' τάξη μετουσίωσε τις εικόνες πόνου και σπαραγμού σε εικόνες αναδημιουργίας, ειρήνης και χαράς συνεχίζοντας το σκηνικό.

